

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 19884/19
31.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Наташе Коцић Филиповић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа адвокат Бранко Д. Лукић из Београда, др Александра Костића 15, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, ради поништаја решења 01 број 8720/19-6 од 15.10.2019. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 31.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, поступајући по пресуди Управног суда II-2 У. 14531/17 од 14.06.2018. године и пресуди Врховног касационог суда, Узп 294/2018 од 05.09.2019. године, тужени орган утврђује да је АА, овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе за град ..., престао радни однос дана 16.10.2018. године, по сили закона, када је Министарству унутрашњих послова достављена правноснажна пресуда, којом је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, јер је у саизвршилаштву извршио кривично дело тешка телесна повреда.

У тужби поднетој Управном суду 10.12.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде закона на његову штету, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и зато што је из утврђених чињеница изведен

неправилан закључак у погледу чињеничног стања. У тужби наводи да му је ранијим решењем Кабинета министра 01 број 8322-17-2 од 17.08.2017. године, престао радни однос дана 18.05.2016. године, по сили закона, јер је осуђен на казну затвора од најмање шест месеци. Оспоравајући законитост наведеног решења тужилац је поднео тужбу Управном суду, који је пресудом, II-2 У. 14531/17 од 14.06.2018. године уважио тужбу и поништио решење Министарства унутрашњих послова, Кабинет министра, 01 број 8322/17-2 од 17.08.2017. године. Даље, наводи да је по захтеву за преиспитивање пресуде Управног суда, Врховни касациони суд дана 05.09.2019. године, донео пресуду Узп 294/2018 од 05.09.2019. године, након које пресуде тужени доноси овде оспорено решење. Наводи да је тачно да је правноснажно осуђен на казну затвора пресудом К бр. 137/14 од 13.01.2016. године, која је потврђена пресудом Кж бр. 125/16 од 18.05.2016. године, али која ће се извршавати у просторијама у којима тужилац станује уз примену електронског надзора, па се у овом случају не ради о безусловној затворској казни, већ њеној алтернативи која ће бити извршена у просторијама у којима станује тужилац уз примену електронског надзора. Даље, наводи да је издржавање казне почело дана 20.07.2017. године, на напред описан начин, у трајању од пет месеци, а не шест месеци, како се то нетачно наводи и утврђује решењем туженог, јер је Одлуком о помиловању председника Републике Србије КПРС бр. 36 од 04.05.2017. године, ослобођен издржавања дела изречене казне затвора у трајању од једног месеца. Истиче да је у тренутку доношења првог решења о престанку радног односа на снази био Закон о полицији ("Службени гласник РС", број 6/2016), а да је оспорено решење засновано на одредби сада важећег Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/2016, 24/2018 и 87/2018) и сматра да је тужени орган био у обавези да примени Закон о полицији који је био на снази у тренутку доношења првог решења о престанку радног односа тужиоца, због чега предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да му тужени орган накнади трошкове управног спора, за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 30.000,00 динара и таксе, по одлуци Суда.

У одговору на тужбу, тужени истиче да је тужба неблаговремено поднета суду. Поред тога, тужени је поновио наводе из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу туженог органа и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је пресудом Основног суда у Куршумлији К бр. 137/14 од 13.01.2016. године, која је потврђена пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 125/16 од 18.05.2016. године, тужилац, који је запослен у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи за град ..., оглашен кривим јер је у саизвршилаштву извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Даље, произлази да је решењем Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра 01 број 8322-17-2 од 17.08.2017. године, тужиоцу престао радни однос дана 18.05.2016.

године, по сили закона, јер је осуђен на казну затвора од најмање шест месеци, сагласно тада важећем члану 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр. 79/05...99/14), даном правноснажности пресуде. Из образложења оспореног решења, такође, произлази да је против наведеног решења тужилац поднео тужбу Управном суду, који је пресудом II-2 У. 14531/17 од 14.06.2018. године уважио тужбу и поништио решење туженог органа, 01 број 8322/17-2 од 17.08.2017. године, уз образложење да у конкретном случају није требало применити Закон о државним службеницима, већ да је требало применити Закон о полицији (“Службени гласник РС”, број 6/16 и 24/18), на који упућује члан 250. истог закона. Пресудом Врховног Касационог суда Узп. 294/2018 од 05.09.2019. године, одбијен је захтев за преиспитивање наведене одлуке Управног суда, поднет од стране Министарства унутрашњих послова Републике Србије. У својој одлуци Врховни касациони суд је указао да је Управни суд правилно закључио да је у погледу дана престанка радног односа требало применити одредбе Закона о полицији, које су на другачији начин уредиле ово питање у односу на Закон о државним службеницима, али како Закон о изменама и допунама Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 24/18) није постојао у време доношења решења о престанку радног односа, то је у конкретном случају требало применити члан 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији, у вези са чланом 80. Закон о изменама и допунама Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 24/18).

Имајући у виду образложење пресуде Управног суда II-2 У. 14531/17 од 14.06.2018. године и пресуде Врховног Касационог суда Узп 294/2018 од 05.09.2019. године, као и да је пресудом Основног суда у Куршумлији К бр. 137/14 од 13.01.2016. године, која је постала правноснажна 18.05.2016. године, тужилац осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, те како су пресуде Основног суда у Куршумлији К бр. 137/14 од 13.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 125/16 од 18.05.2016. године, примљене у Министарству унутрашњих послова дана 16.10.2018. године, тај датум је опредељен као датум престанка радног односа тужиоца. Тужени орган такође налази да то што је претходним решењем погрешно утврђен датум престанка радног односа не утиче на наступање последица из члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији, као и да је у конкретном случају решење о престанку радног односа декларативног карактера, њиме се само констатује да је престао радни однос, односно утврђује разлог престанка радног односа и дан престанка радног односа.

Одредбом члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 06/2016 и 24/18) на коју се тужени у образложењу оспореног решења позива и која је ступила на снагу 03.04.2018. године, у складу са чланом 83. Закона о изменама и допунама Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 24/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци - даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Имајући у виду цитиране одредбе Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 6/2016, 24/2018 и 87/2018) и стање у спису предмета, Управни суд оцењује да је правилно тужени орган оспореним решењем утврдио престанак радног односа тужиоцу са даном 16.10.2018. године, као даном када су пресуде Основног суда у Куршумлији К бр. 137/14 од 13.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 125/16 од 18.05.2016. године, достављене Министарству унутрашњих послова, на основу члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији, за коју одлуку је дао јасне и на закону засноване разлоге, које суд прихвата као правилне.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да нису основани. Ово са разлога, што је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме, с обзиром на то да је утврђено да је тужилац правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, јер је у саизвршилаштву извршио кривично дело тешка телесна повреда, те је, у смислу цитиране одредбе Закона о полицији тужени орган декларативном одлуком утврдио престанак радног односа даном достављања правноснажне пресуде. У том смислу неосновани су наводи тужиоца да је у конкретном случају тужени био у обавези да примењује одредбе Закона о полицији који је био на снази у време доношења првог решења о престанку радног односа (17.08.2017. године), из разлога што је наведено решење поништено пресудом Управног суда II-2 У. 14531/17 од 14.06.2018. године, па је тужени орган, након што су му достављене пресуде Основног суда у Куршумлији К бр. 137/14 од 13.01.2016. године и Вишег суда у Прокупљу Кж бр. 125/16 од 18.05.2016. године, правилно утврдио престанак радног односа тужиоца са даном достављања наведених пресуда, у складу са одредбама члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији, који је у том тренутку био на снази. Такође, Суд оцењује да нису од утицаја на законитост оспореног решења наводи тужбе да је пресудом Основног суда у Куршумлији одређено да ће се казна затвора извршавати у просторијама у којима тужилац станује, уз примену електронског надзора, јер начин извршења изречене казне затвора (у кућним условима или у установи за извршење санкција) није од утицаја на примену одредбе члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији. Поред наведеног, на законитост оспореног решења не утиче ни чињеница да је на основу Одлуке о помиловању Председника Републике Србије од 05.05.2017. године, тужилац одлобођен издржавања дела изречене казне у трајању од једног месеца, јер се код престанка радног односа, по основу члана 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији, по сили закона, узима у обзир висина изречене казне затвора.

Имајући у виду напред наведено, Управни суд налази да закон није погрешно примењен на штету тужиоца, па је применом члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је ценио и наводе из одговора на тужбу да тужбу треба одбацити, јер је поднета након истека законског рока прописаног одредбом члана 18. став 1. Закона о управним споровима, међутим, како у списима предмета нема доказа да је оспорено решење достављено пуномоћнику тужиоца, то ови наводи туженог нису основани, односно да је поднета тужба благовремена.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, јер предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али обзиром на то да није успео у спору, Управни суд је, на основу чланова 66. и 67. Закона о Управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11....10/23), који се сходно примењује члану 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 31.08.2023. године, II-2 У. 19884/19

Записничар,
Дамјан Анђелковић, с.р.

Председник већа-судија,
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КСВ